

Kedves Testvérek!

Ha most sok-sok gyerek ülne, itt elől, akkor lesétálnék hozzájuk, és azt kérdezném tőlük, ami énszerintem őket érdekelheti, sőt lelkesítheti is, amit a mesékből olyan szívesen hallgatunk és ismerünk, és fantáziálunk róla: a három kívánság. S azt kérdezném a gyerekektől, mondjátok meg nekem, hogyha lehetne három kívánságotok, de nem akárkitől kérhetnétek, hanem Istentől, mondjátok meg nekem, mi a három kívánságotok? Úgy el tudom képzelni, hogy gyerekek és felnőttek elkezdnék mondani, hogy mi ez a három kívánságunk. Talán valami ilyesmiket mondanánk, hogy: „Hát, legyen béke! Legyen mit enni és inni!”, vagy, hogy „Boldogok legyünk! Egészségesek legyünk! Apa jöjjön haza! Apa és anya szeressék egymást! Apa és anya szeressenek minket! Végre jóban tudjak lenni a tesómmal! Egészségesek legyünk mindannyian!” Szerintem valami ilyesmit kérnénk, és biztos, hogy egy-két olyan válasz is, hogy legyünk egy kicsit gazdagok is. Szóval valami ilyesmire gondolnék én úgy előzetesen, és azt gyanítanám, hogy a gyerekek és talán a felnőttek is, ha kérhetnének hármat Istentől, lehet, hogy az örök élet nem lenne köztük.

Azon elmélkedtem ma, hogy milyen elgondolkodtató az, hogy olyan sok mindent kérnénk a békétől kezdve az ételen-italon át, nem szeretném a listát újból sorolgatni, nyilván ti ki tudnátok egészíteni, hogy az ember az Istentől talán főképpen olyasmit kérne, ami kétségkívül talán nem száz százalékig, de többé-kevésbé rajtunk múlik. Megrendülök attól, hogy az ember odaáll az Isten elé és azt mondaná: „Hát, ha hármat kérnék: legyen béke, te add meg! Legyen enni, inni, hát te add meg! Szeressük egymást, hát te add meg!” És minden, amit az ember úgy elsőre kérne Istentől tényleg, mint a szív mély vágya, az többé-kevésbé rajtunk múlik.

Első gondolatom, hogy legyünk okosak, legyünk okosak, hogy ne olyat kérjünk Istentől, ami rajtunk múlik. Mert ami rajtunk múlik, akkor vessük be magunkat, és tegyünk meg mindent azért, hogy ami rajtunk múlik, az úgy legyen. Így is mondhatnám, ezzel a kicsi gyermeki hozzáállással: el ne packázzuk azt a három lehetőséget! Hát nehogy olyat kérjünk, amit mi is meg tudunk csinálni. Így válik örömhírré az örömhír, hogy akkor nem véletlen, hogy azt mondja Jézus ebben a történetben, hogy „En örök életet ajándékozok nekik.” Hogy megkapjuk az örök életet azért, mert az tényleg nem rajtunk múlik. Aztán itt megfeszülhetnénk, csinálhatnánk akármit, akárhogy, az tényleg nem rajtunk múlik. Hogy az tényleg valami olyan ajándék, amire annyira rászorulunk, hogy azt kapjuk, és nem is akárkitől.

A második, biztos ti ismeritek ezt a történetet, ez egy régi történet, hogy megy a vándor az ismeretlen városban, s ott egyszer csak rácsodálkozik egy boltra, s a bolton egy hatalmas kiírás, hogy „Vágyak boltja.” Bemegy, és megkérdezi, hogy: „Vágyak boltja? Az azt jelenti, hogy itt bármire lehet vágyakozni, és amire vágyakozom, azt itt meg tudom venni?” Azt mondja az eladó: „Kérem szépen, pontosan így van. Ön bármire vágyakozik, és nagyon jó helyen van, jöjjön és kérje!” Hát föllelkeseedik a vándor, és azt mondja: „Igen? Hát akkor mindenképp a békét és az örömet, a boldogságot! És kérnék szépen jólétet és egészséget, és ez...” Írogatja szépen föl ott az eladó, és végül azt mondja, mielőtt bármit is tenne: „Uram, ön tényleg jó helyen van, és itt tényleg minden kapható, de azt hiszem, hogy ön egy alapvető félreértésben van, mi itt magvakat árulunk. Itt mindennek a magját ön megveheti, el is viheti, s aztán elültetheti, dédelgetheti, ápolgathatja, nevelgetheti; itt magokat árulunk.”

A következő gondolat, hogy nem tudom, hogyan vagytok ezzel, hogy szerintetek a halhatatlanság érdekel még minket? De visszaidéztem a gyerekkoromat, hogy kicsi gyerekként, hogy olvastam ezekről a mesékről – nehogy félreértsetek az örök élet és a halhatatlanság nem teljesen ugyanaz. Mert kétségkívül az örök életet úgy ajándékozta nekünk Isten, hogy azért van, hát azért van ott közben egy esemény, hogy azért innen el fogunk távozni. De most, hogyha visszatérek a gyerekkori világomhoz, hát én azért tudtam lelkesedni azért a halhatatlanságért. Úgy együtt izgultunk azzal a hőssel, a főhőssel, ahogy nekiállt, és úgy szurkoltunk neki, hogy a próbákat állja ki, és találja meg azt a valakit, akin keresztül aztán mégiscsak halhatatlan. Mert a ma embere lehet, hogy egyáltalán nem epekedik különösebben az örök életért. Miért epekedünk mi? Ha össze kellene foglalnom egy fogalomba, azt mondhatnám, mi nem az örök életet vágyjuk, hanem a jó életminőséget. Nekünk az kell. Jó életminőséget szeretnénk. Kérünk hozzá egy pár évtizedet. És ezért, hogyha csak annyit mond Jézus: „Én nekik ajándékozom az örök életet.” Azért örömhír ez, mert az Isten hozzáadja a maga részét, a másik részét meg mi hozzáadhatjuk, hogy az milyen minőségű lesz. Az én életem milyen minőségű lesz, az biztos, hogy rajtam múlik, mert a magok, amiket Isten odaajándékozott, jó minőségűek.

A mai evangéliumban Jézus azt mondja, hogy érdemes az életünket örök életnyire tervezni. Tudjuk ezt a mondást, ha ti már építkeztetek, szerintem így vagy úgy, mindenki építkezett már, vagy följújtott, van ez a mondás: „Az ember az első házát ne magának építse!” Az ember menjen el segíteni másoknak, ott szúrjon el ezt-azt, amit el szoktunk szúrni, aztán a saját házát csinálja meg jól. Valahogy az életünkkel meg nem így van. Nem, ezt az életet úgy kaptuk, hogy rögtön beleálltunk az elsőbe, és ez van nekünk. Ezért aztán rögtön az első

perctől kezdve, de az biztos, hogy a mostani perceinket, érdemes jó minőségben csinálni, mert nekünk, egy van, hogy nem a másikat csináljuk, hanem a sajátunkat.

Eszembe jutottak az ajándékozások. Kapunk egy ajándékot, és ha kibontjuk, mondjuk az egy értékes használati tárgy, esetleg egy ékszer, nem tudom, mert még sose kaptam olyat, és akkor kivesszük, s úgy fölcillan a szemünk, és a következőt mondjuk: „Ez egy örök darab!” De talán ez az egyik legnagyobb dicséret, amikor ránézünk valakire, aki az ajándékot adta, és azt valljuk: „Ezt szívből köszönöm! Ez nekem kitart, ez egy örök darab.” Milyen érdekes, hogy az ember, ha valami ajándékra azt mondja, ez egy örök darab, arról biztosan tudhatjuk, hogy nem az. Egész biztos mulandó, de attól még nagyon nagy örömet tud nekünk okozni, és joggal nagyon hálásak vagyunk, és nagyon érdemes megköszönni, de hogy nem örök darab, az biztos.

Most ha föltenném a gyerekeknek a kérdést: Mondjátok meg nekem, van-e a földön valami, amire azt mondhatnánk, örök darab? Hát szerintem egy valami van, még ha egy picit olyan, hát picit-picit átvitt értelemben is mondhatjuk ezt. Mi az, hogy örök darab? Szerintem valami ilyesmi van: minden embernek a lelke, az emberi lélek, az örök darab és az emberi lélekben ott van az az örök élet, amivel az Isten megajándékoz bennünket. És ez kétségtől egy ajándék, és ahogy szoktunk örülni azoknak a használati tárgyaknak, és hálásak vagyunk, amíg élünk, és úgy hordozzuk, hát ez egy örök darab. Hát vigyázzunk is rá, mert... tartson ki. Milyen nagy szám az, amikor az ember azt mondja, tényleg van olyan, hogy örök darab: Itt a lelkem. És a lelkem befogadja az örök életet, ezt az ajándékot, és ezért nem mindegy, hogy hogyan bánok vele.

A következő, hogy azt mondja a mai evangélium, Jézus azt mondja, hogy ez az ajándékozás egy folyamat és szinte csak egy-egy mondatot az ajándékozás három-négy lépéséhez hadd fűzzek. Mert az első így szól: Hogyan jutunk el ennek az ajándéknak az öröméig? Úgy jutunk el, hogy azt mondja Jézus, én vagyok a jó pásztor, most így mondom, és az enyéim hallgatnak a szavamra. És ezért az első gondolat így szól, hogy: „Ismernek engem és hallgatnak a szavamra.” A bevezetője az, hogy azért hallgatnak a szavamra, mert ismernek engem. Az jutott eszembe, hogy az embernek ez nem is olyan könnyű, odaállni Isten elé és azt mondani: „Istenem, el fogom viselni és vállalom, hogy te ismerd engem.” Annak azért van mégis csak egy súlya, odaállni valaki elé, belenézni a tekintetébe és az arcába, és tudni, hogy ő ismer engem. Azt is mondhatnám, van benne kockázat. Odaállni valaki elé, és megengedni, hogy ő ismerjen engem. Aki egyre jobban megengedheti azt, hogy Isten ismerjen engem és ez ne okozzon nekünk szorongást és aggodalmat, félelmet és bizonytalanságot és ki tudja mi mindent? Az az ember, aki az élete során, amíg itt van a földön, megtesz mindent, hogy ismerje magát, hogy megismerje magát minden szépségével, gyönyörűségével és minden csúfságával és árnyékával együtt. Az ember, aki belefog a kalandba, hogy meg merje magát. Egyre jobban, és egyre önfeledtebben állhat Isten elé, és mondhatja azt: „Miért ne ismerhetnél engem? Én is ezt csinálom. De hálás is vagyok neked, hogy a tekintetedben még sokkal több mindent felismerhetek és megismerhetek.”

Azért milyen érdekes az ember, az ember, aki nagyon fél, fél Istentől, pedig tőle egyáltalán nem érdemes. Az ember azt mondja: „Istenem, lehetséges-e úgy, hogy ne ismerj engem, csak szeress?” Az embernek volna egy ilyen gyermeki vágya: „Engem csak szeress anélkül, hogy tudnád, hogy ki vagyok! Légy szíves, csináljuk így!” Isten pedig azt mondja, hogy „Minél inkább megismered magad, annál kevésbé fogsz félni tőlem. Tudhatod, hogy nálam az, hogy ismerlek és szeretlek, ez együtt van.” Tehát a nyitánya annak, hogy az örök élet örömének tudjunk ujjongani, vállaljuk ezt a kihívást, hogy ne csak Isten, hanem mi magunk is ismerjük magunkat.

A következő gondolat, hogy hallgatunk is rá. Milyen érdekes a ma embere, mit szoktunk nagyon hangsúlyozni: Hogy arra van szükségünk, hogy hallgassanak meg. Azt lehetne mondani, ez pont az élet egyik fele. Amennyire vágyunk arra, hogy mondhassuk valakinek és hallgassanak meg, annyira szükségünk van arra, hogy Jézus szavára hallgassunk. És a kettő együtt hoz egy olyan emberi életet, amit érdemes élni. És azután mit mond Jézus? Hogy azt az életet, azt az örök életet, amit ajándékozok, senki el nem veheti tőlünk. Elveszíthetetlen. Milyen fölszabadító az, hogy Isten olyan ajándékot ad, ami elveszíthetetlen; az örök élet elveszíthetetlen, de azért mi elvesztegethetjük.

Az ember, aki sokszor nem is vágyakozik az örök életre, beleértve amit ez magába foglal. Az emberben olyan sok görcs van amiatt, hogy az életét megtartsa, hogy az életét fönntartsa, hogy az életét biztosítsa, hogy az életét valahogy kézben tartsa és uralja. Jézusnak az örömhíre és üzenete? „De én megajándékoztalak téged az örök élettel azért, hogy ne kelljen emiatt szoronganod, ne kelljen ezen aggódnod és félned, ne legyél bizonytalan, ne rettegj attól, hogy majd elveszíthető, és majd elragadják, és hogy lesz vége, és hogy te ettől ne rettegyél.” Ez könnyet csalhat a szemünkbe. Amikor Jézus azt mondja: „De én odaadtam nektek az örök életet.” Amen.